

“SAYGISIZLIĞIN ADI GÜNÜMÜZDE ÖZGÜVEN OLMUŞ”

Günümüzde ebeveynler Nietzsche’nin “ **Bırakın insanlar kendi değerlerini kendileri yaratmalı ve hayatlarını tam anlamıyla yaşamalıdır. Bu, her bireyin kendi potansiyelini keşfetmesini ve gerçekleştirmesini gerektirir**” anlayışını öyle içine sindirmişler ki “ **Çocuğum, özgür yetişsin, kişilikli ve özgüven sahibi olarak yetişsin**” diyerek evlerde çocuk değil de kral , kraliçe yetiştirir hale geldiler.

Yazımın başlığını geçenlerde değerli dostum eğitimci, Sayın Mustafa Altınsoy'un Facebook sahifesinde gördüm . “ **SAYGISIZLIĞIN ADI, GÜNÜMÜZDE ÖZGÜVEN OLMUŞ**” diye. Bu yazımda anlatmak istediğimi Sayın Mustafa Altınsoy beyefendi kardeşim bir cümlede özetlemiş.

Ebeveynleler özgüvenli, kişilikli, özgür bireyler yetiştirelim derken, anne-babalar çocuklarına yaşlıyı, yaşlı olarak görmeyen (Sanki çocukları yaşlanmayacakmış gibi) saygısız küçük putçuklar yetiştirir hale geldiler. Nasıl mı?

Geçenlerde bindiğim belediye otobüsü balık sırtı idi. Otobüse binen yaşlı bir nineye, koltukta oturan yedi ile sekiz yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim bir çocuğun annesi, çocuğundan yerini yaşlı nineye vermesini istedi. Ama çocuğu : “ **Burası benim hakkım, niçin kalkacağım ?**” diyerek yerini, elinde asası ile ayakta durmakta zorlanan nineye, annesinin ısrarlarına rağmen yerinden kalkmayınca annesi, yerini yaşlı nineye vermek zorunda kalarak anne : “ **Hep özel araçla seyahat ettiği için otobüse alışkın değil**” diyerek mahcubiyetini gidermeye çalıştı.

Günümüzde yeni nesle “ **Senin özgürlüğünün önünde ne engel varsa onu bertaraf et. Özgürlüğünden ödün verme. Önünde ailen mi engel, toplum mu engel, inancın mı engel, kaldır gitsin**” anlayışıyla, yetişen çocuklarla çarşıya çıkıldığında bitmeyen istediği anında karşılanıyorsa, servis olmayınca okula gitmiyorsa, anneye -babaya yardım etmiyorsa, evde herkes ona hizmetçi ise, prens ve prensesler incinmesin diye anne- babalar onlardan daha çok ders çalışıyorsa gel bu çocuklara gelecekteki gerçek dünyayı anlat.

Çocuklukta başlayan bu sınırsız özgürlük ve özgüven anlayışı, başta evlilik gibi fedakârlık isteyen aile kurumu ile birlikte bütün kutsallar ve ahlaki değerler günden güne güneşin karda erimesi gibi, toplumu ayakta tutan değer yargılar yanlış terbiye ile eriyip gitmektedir. Ama bunun en büyük zararını yine sonunda maalesef bu prens ve prensesleri yetiştiren yine anne- babalar çekmektedir. Bunu ben değil, bin sene önce yaşayan ünlü Türk Bilgesi Yusuf Has Hacıp KUTADGU BİLİĞ adlı eserinde şöyle özetlemiştir: “**Kimin oğlu – kızı nazlı yetiştirilirse sonunda ağlamak ve sıkıntı çekmek ona mukadderdir. Ata çocuğunu**

küçüklüğünde başı boş bırakırsa, kabahat çocukta değil atadadır. Oğul-kızın tavrı , hareketi kötüyse kötülüğün sahibi yine atadır. Çocuklara erdem ve bilgi öğretmeli , böylece onların huy ve tavırları erdemli olsun

Erdem ise anne- babaların hiç gündeminde değil. Var mı yok mu çocuğum, kişilikli – özgüvenli “ Ben merkezli” büyüsün. Dünya onların etrafında dönsün. Herkes onlar için kazansın, onların her isteği yerine gelsin. Okullarda din bilgisi öğretmenleri meleklerden, cinlerden, ölümden, kabirden bahsetmesin, kurban kesilirken çocuklar görmesin ve çocuklarının psikolojisi bozulmasın vs. Kısacası çocuklar dünyayı tanısin, dünyada yaşasın. Öbür taraftan bahsedilerek psikolojileri etkilenmesin.

Sokrates’e : ‘**Otuz zalim senin seni ölüme mahkûm ettiler**’ dediklerinde, “**Ölmek yaratılışımızın şartıdır. Tanrı da onları, benim arkamdan getirecek.**” demiştir. Sanki evlerin kralı – kraliçeleri olarak büyüttükleri çocukları dünyaya kazık çakacak, kendilerinin arkasından gelmeyecek.

Velhasıl erdemsiz “ ben merkezli” kişilikli öz güvenli yetişen çocuklar gelecek otuz yıl için değil ilk yirmi yıl için yetiştirilmeye başlandı. Bu yaşlara kadar hiç “ **HAYIR**” kelimesi duymayan bu prens ve prensesler ileride gerçek hayatla yüzleştiklerinde kalıcı dostluklar kuramamakta, hele sabır ve fedakarlık isteyen evlilik kurumunu idame ettirememektedirler. Nitekim günümüzde evliliklerin büyük bir kısmı bu yanlışlık dolayısıyla boşanmalarla sonuçlanmaktadır. 2024 yılında yapılan evliliklerin üçte biri boşanma ile sonuçlandığı TÜİK’in tespitleri arasındadır.

Geçen gün dört sene önce nikah şahidinde bulunduğum eski bir öğrencime rastladığımda: “ **Nasılsın evlilik nasıl gidiyor?**” dediğimde, hocam “ Boşandık” demez mi? Dostum değil , düşmanımın çocuğu da olsa hayatta en çok üzüldüğüm “ boşandık” kelimesini duymak. “ **Hayrola neden?**” dediğimde, “**Hocam siz yabancım değilsiniz. Ne istekleri bitiyor, ne de dırđırı. Boşandım kafamı dinliyorum, şimdi kafam çok rahat .**” dedi. Bu çift Manisa’nın refah seviyesi yüksek aile çocukları idi.

İşte şairin : “ Ona hizmetçidir evdeki herkes/ Sakın incinmesin prens ve prenses” anlayışı ile büyütülen gençler ve sonuçları. Hormonların tavan yaptığı bu dönemde boşanmaların getirdiği bu boşluklar sanal medyadan edinilen seviyeli birlikteliklerle giderilmeye çalışılıyor. Sonu ise istenmeyen sonuçlarla bitiyor.

Konferanslarımda, böyle yetişen ve düşünen gençlere soruyorum. Dedeleriniz ve nineleriniz birbirine âşık olarak mı evlenmişler ve elli altmış yıllık evliliklerini aşkla mı yürütmüşlerdir? Evet iki ayrı cinsin ünsiyeti dün gönül işi idi, bugün ise aşka dönüştü. Evet dün gönül ilişkisi ile başlayan bugün adına ister elektrik, ister

aşk deyin bunlarla başlar ama bunlarla devam etmez. Bunlar zamanla yerini sevgi, saygı, sadakat, sabır ve sorumluluğa bırakır. Dedelerimizin, ninelerimizin, anne babalarımızın 50 -60 yıllık evlilikleri bu ilkelerle yürümüştür.

Maalesef gençler ellerindeki nimetin kıymetini bilemiyorlar. İnsanın yaşı ilerledikçe hayata bakışı da değişiyor. Gençlikte cinsellik ve güzellik ön plana çıkarken insanın yaşı ilerledikçe evlilik konuşma, paylaşma ve nefes arkadaşlığına dönüşüyor. Esas evliliklerin tadı da bu yaşlarda başlıyor. Evliliğin meyvesi olan çocuklar ve torunlarla daha da bir güzelleşiyor. Bütün kutsalları hiçe sayarak **" Özgürlük, özgüven, dilediği gibi kişilikli, seviyeli birliktelik adına nikahsız olarak birbirlerine cinsellik ve yüz güzelliği ile bağlı olan gençlerin durumu göz açıp kapanıncaya kadar gelip geçen bahar mevsimine benzer."** Bu dünyada her şeyin bir miadı vardır. Gençler baharın ve yazın sonunda gelecek sonbaharı ve kışı düşünmezlerse perişan olurlar. Gençler maalesef yarını düşünmeden yaşıyorlar. Gençliklerinde sahip oldukları her şey bahar mevsimi gibi. Cinsellik ve yüz güzelliği gidince **" Öküz öldü ortaklık bozuldu"** sözü gibi yüz güzelliğine bağlı olarak sürdürülen birliktelik de sona eriyor. Burada iş ebeveynlere düşüyor. Geleceği göremeyen gençlere anne-babalar yardımcı olmaları gerekir. Yoksa **" Benim çocuğum, özgür, özgüvenli, kimlikli, kişilikli yetişsin"** derken saygısız, geleceği perişan olan bireyler yetiştirmeyelim.

Günümüz insanın en büyük eksikliği ölümü unutarak ve çocuklarına da unutturarak yaşatmalarıdır. Batı bunu başardığı için yalnızlaşmıştır. Batıda en çok hastası olanlar Psikiyatri doktorları olduğu söylenmektedir. Kişilikli, özgüvenli çocuklar yetiştirelim derken küçük putçuklar yetiştirmeyelim.

Evet Dünyada hayat, ancak dosdoğru yaşamaya yetecek kadardır. Yanlış yazılarak yaşanan yılların kirlerini silmek için ihtiyarlığın silgisi yetmez. Onun için anne- babalar yanlış eğitim ve terbiye ile çocuklarının sonsuzluk defterini yanlış yazılarla doldurmamalı. Dünyada iken kibrit aleviyle yavrusunun kirpiği yansa, yüreği alev saran anne – babalar, yavrularına bu dünyanın da bir alternatifi ahireti olduğunu, orada yanmaması için bu dünyada midesini doldurdukları gibi, gönlünü de iman sevgisinden mahrum etmemeleri, öncelikli görevleri arasında olduğunu unutmamalarını umuyorum.www.kadirkeskin.net